

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Варна, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Д.а Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско
дело № 20233001000529 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба вх. № 262482/21.04.2022г. на С. И. С. от гр. Варна и въззивна жалба вх. № 262485/01.04.2022г. на „УниКредит Булбанк“ АД - гр. София, подадена чрез адв. В. П. от АК – гр. София, срещу решение № 260028/30.03.2022г., постановено по т. д. № 1776/2014г. по описа на Варненски окръжен съд /възобновено т.д. № 1050/2013г. по описа на ВОС/.

Въззивна жалба вх. № 262482/21.04.2022г., подадена от ответника в първоинстанционното производство- С. И. С., е насочена срещу решението в частта, с която са уважени предявени срещу него от „УниКредит Булбанк“ АД- гр. София, установителни искиове по чл. 422 ГПК, за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 160 266.74 евро- непогасена главница по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г., и сума 7 776.90 евро, представляваща договорна лихва за периода от 20.01.2010г. до 15.07.2010г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.08.2013г. до изплащане на задължението, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 35880/2010 г. по описа на Районен съд- гр. София. Твърди се недопустимост на решението

поради разглеждането на спора по реда на търговските спорове, поради постановяването му от местно некомпетентен съд, поради неуважаване на молбата за отлагане на делото въз основа на болничен лист, поради недоказана представителна власт за обявяване на предсрочна изискуемост и предявяване на исковете по отношение на лицето, представлявало банката, и поради несъвпадение между основанията, посочени в заповедното производство в сравнение с тези по исковата молба.

Конкретните оплаквания срещу правилността на решението отново са за нарушения на процесуалния закон, необоснованост и несъобразяване със задължителна съдебна практика. Искането към въззивния съд е за обезсилване на решението и прекратяване на производството по исковете, или евентуално, за отмяна на решението в частта, с която исковете са уважени, и постановяване на друго за отхвърлянето им като неоснователни.

По същество жалбата се поддържа от процесуалния представител на въззивника С. И. С. - адв. Т. И. от ВАК, която е представила в срок писмена защита.

С жалба вх. № 262485/01.04.2022г. на „УниКредит Булбанк“ АД- гр. София, подадена чрез адв. В. П. от АК – гр. София, се атакува решението на ВОС в частта, с която е отхвърлен предявеният от въззивника иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за установяване на парично задължения за законна лихва върху главницата за периода от 16.07.2010г. до 16.08.2013г. Твърди се необоснованост на извода на окръжния съд, че банката е уведомила за предсрочната изискуемост само кредитополучателя, но не и солидарния длъжник. Искането към въззивния съд е за отмяна на решението в посочената отхвърлителна част и уважаване на иска за присъждане на законна лихва върху главницата, за които установителният иск е уважен, за целия исков период. В тази жалба няма искания за събиране на доказателства във въззивното производство.

В проведеното в тази инстанция открито съдебно заседание въззивникът „УниКредит Булбанк“ АД- гр. София не се представлява.

Жалбите са подадени в срок, от легитимирани лица, чрез надлежно упълномощени процесуален представител на ищеца, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването в съответните части съобразно процесуалните качества на жалбоподателите, и са процесуално допустими. Представени са доказателства за внасяне на дължимата държавна такса по сметка на ВнАпС по жалбата на банката, а въззивникът- ответник е освободен от внасянето на държавни такси, на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, с определение по в. т. д. № 19/2023г. Жалбите отговарят на останалите изисквания на чл. 260 и чл. 261 от ГПК и са надлежно администрирани от първоинстанционния съд.

За да се произнесе по спора съставът на ВнАпС съобрази следното:

Варненският окръжен съд е бил валидно сезиран с разглеждането на

специални положителни установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, предявени от „УниКредит Булбанк“ АД- гр. София срещу С. И. С. от гр. В., за установяване в отношенията между страните, че ответникът, в качеството му на съдлъжник по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г., сключен между банката, С. Г.а С.а (кредитополучател) и С. И. С. (солидарен длъжник), има парични задължения към ищеца с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо и чл. 86 ЗЗД във вр. чл. 60, ал. 2 ЗКИ, за сумата 163 499 евро, представляваща непогасена главница по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г., сумата 7 776.90 евро, представляваща договорна лихва за периода от 20.01.2010 год. до 15.07.2010 год., както и за законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение - 16.07.2010г. до изплащане на задължението, за които парични задължения е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 35880/10 год. по описа на РС-София, въз основа на извлечение от сметка.

Обжалваното решение, с което оценяемите установителни иски са уважени изцяло и е отхвърлен неоченяемият иск за установяване на акцесорно парично задължение за законна лихва за част от исковия период, е валидно по критериите, възприети в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011г. на ОСГТК на ВКС, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК.

Съставът на въззивния съд, като разгледа конкретните оплаквания, релевирани във въззивната жалба срещу допустимостта на атакувания съдебен акт, и извърши служебна проверка съобразно задълженията си по чл. 269, ал. 1, изр. първо, предл. второ ГПК, намира, че първоинстанционното решение е допустимо в обжалваната част, като съображенията за този извод са следните:

Оплакването за недопустимост на решението в резултат на разглеждането на спора по реда на търговските спорове, вместо по общия исков ред, е неоснователно. Съдебно решение, постановено в производство, развивало се по реда на гл. XXXII ГПК, при условие, че е бил приложим общият исков ред по ГПК, не страда от пороци на това основание. Отделно от това, към момента на осъществяване на двойната размяна на книжа между страните по спор, породен от абсолютна търговска сделка, от кръга на посочените в чл. 365 ГПК, второто изречение на чл. 133 ГПК, съгласно което образувателните дела на и срещу потребители се разглеждат като граждански, по реда на общия исков процес, е добавено шест години след образуване на производството, със ЗИД на ГПК, ДВ, бр. 100/2019г.

Неоснователно е и оплакването за недопустимост на решението поради постановяването му от местно некомпетентен съд. Местната подсъдност на спора на сезирания с исковата молба Варненски окръжен съд е стабилизирана с влязло в сила определение № 52 от 20.01.2014г. по ч. в. т. д. № 15/2014г. по описа на ВнАпС.

За основателността на твърденията на въззивника, че е допуснато нарушение на процесуални правила по смисъла на закона, като не е уважено негово искане за отлагане на делото, въпреки представен болничен лист, няма данни по делото. Освен това, дори и да се допусне от съда подобно нарушение на процесуални правила по смисъла на закона, това не е относимо към допустимостта на първоинстанционното решение и не е самостоятелно основание за отмяната му от въззивния съд.

Твърденията на въззивника за недоказана представителна власт за обявяване на предсрочна изискуемост и за предявяване на исковете по отношение на лицето, представлявало банката, не съставляват надлежно въведено в процеса защитно средство, с което страната разполага срещу предявените за установяване материални права, тъй като подобно възражение принадлежи само на представляваната страна. Освен че в случая банката черпи права от извършените от нейно име извънсъдебни и процесуални действия от надлежно упълномощени представители, т. е. не оспорва правата на представителите, по първоинстанционното дело, както и по образуваните в хода на процеса множество други производства във връзка с инстанционен контрол на определения и разпореждания на първоинстанционния съд, са представени пълномощни, с които по несъмнен начин се доказва представителната власт на лицата, действали и действащи като представители на банката.

Оплакването за недопустимост на решението, основано на твърдения за несъвпадение между основанията, посочени в заповедното производство в сравнение с тези по исковата молба, е адекватно на сочения порок, тъй като правен интерес от предявяване на иск с правно основание чл. 422, във вр. с чл. 415 от ГПК има само кредитор, който ще установява съществуването на вече оспорено в заповедното производство вземане, целта е с решението по този иск да се признае или отрече същото право, за което е издадена заповедта за изпълнение, а предявеният иск е продължение на защитата на кредитора по повод направени в заповедното производство възражения на длъжника, поради което не може да се променя материалноправната характеристика на вземането и да се иска от съда да се произнася по нещо, различно от предявеното в заповедното производство. Т. е. недопустимо поради липса на правен интерес би било производство по чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал.1 от ГПК при констатирана липса на идентичност на вземането по издадената заповед за изпълнение и предмета на предявения установителен иск.

В случая, исковата молба е насочена срещу единия от солидарно задължените физически лица, срещу които е издадена заповедта за изпълнение, а основанията на паричните вземания, посочени в исковата молба, са напълно идентични с посочените в заявлението по чл. 417 ГПК и в диспозитива на заповедта за изпълнение.

Тъй като съгласно чл. 122 ЗЗД кредиторът може да иска изпълнение на

цялото задължение от когото и да е от длъжниците, а предявяването на иск срещу един солидарен длъжник не засяга правата на кредитора спрямо останалите съдлъжници, обстоятелството, че искът по чл. 422 ГПК е предявен само срещу ответника, което се сочи от него като основание за порок на съдебния акт по същество, е ирелевантно за допустимостта или правилността на решението. При солидарни задължения всеки съдлъжник се намира в самостоятелно, отделно правоотношение с кредитора, като всички тези отделни правоотношения са свързани помежду си посредством целта- да се удовлетвори интересът на кредитора. Няма категорични данни по делото за влизане в сила на процесната заповед за изпълнение по отношение на кредитополучателя, в който случай би било недопустимо предявяването срещу него на установителен иск по чл. 422 ГПК, но това е без значение за допустимостта на производството срещу другото солидарно задължено лице.

Исковото производство е инициентирано в рамките на законоустановения едномесечен срок, считано от уведомяването на ищеца за приемане на възражение на солидарния длъжник от въззивния съд, подадено по реда на чл. 423 ГПК, за недължимост на сумите по заповедта за изпълнение.

Посоченото мотивира съда за извода, че всички общи и специални процесуални предпоставки за надлежното упражняване на право на иск по чл. 422 ГПК са налице.

За да се произнесе по същество по спора съставът на ВнАпС намира следното от фактическа страна:

Установява се по безспорен начин в резултат на съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства, обсъдени по съответните правила на ГПК, че страните са обвързани от валидно правоотношение по Договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г., сключен между „УниКредит Булбанк“ АД, от една страна, и кредитополучателя С. Г.а С.а и солидарния длъжник, от друга страна, по силата на който банката се е задължила да предостави кредит в размер на 170 000 евро, за следните цели: 1./ за покупка на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, община Варна, ул. „Ст. ХаджиИ.“ № 9, 2./ за рефинансиране на кредити на кредитополучателя към „Емпорики банк“ АД в размер на 67 040 евро, към „БПБ“ АД с остатъчен размер от 50 000 евро и по кредитна карта от „БПБ“ АД с разрешен лимит от 800 лв., и 3./ за рефинансиране на кредити на солидарния длъжник С. И. С. към „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 17 104 лв., към „Банка ДСК“ АД с остатъчен размер от 3 230лв. и към „БПБ“ АД с остатъчен размер от 7 730лв. Кредитът е следвало да бъде върнат на равни месечни анюитетни вноски в срок до 20.11.2023г. В договора се съдържа цялата необходимата информация и данни, въз основа на които потребителят да се ориентира и да направи разумна преценка за това дали в достатъчна степен сключването на договора е в негов интерес. В погасителния план са посочени размери на всяка една от анюитетните вноски, каква част от нея съставлява главница и лихва, както и падежите на задълженията за целия срок на погасяване.

Уговорена е годишна възнаградителна лихва, формирана от БЛП в размер на 4.101 % плюс надбавка за редовен дълг в размер на 2.339%, като към датата на сключване на договора възнаградителна лихва възлиза на 6.44%. Потестативното право на кредитодателя за обявяване на кредита за изцяло предсрочно изискуем при множество хипотези, вкл. при неплащане на което и да е парично задължение по кредита, е предвидено в чл. 15.4 от договора за кредит.

Към доказателствения материал по делото е приобщен и сключен между страните по договора за кредит анекс № 1 от 21.08.2007 г., с които е признато наличието на неиздължена просрочена и изискуема главница в размер на 2 363.28 евро и начислена, просрочена и изискуема лихва в размер на 2 614.28 евро, с остатъчен размер на непадежирала главница от 157 903.46 евро, при дължима лихва в общ размер на 6.141 % , а върху просрочената главница - 8.141 %.Определен е годишен лихвен процент върху текущия дълг в размер на 5 %, и е уговорено остатъкът от кредита да се плаща на 12 вноски по 874 евро и 161 анюитетни вноски в размер на 1 601 евро, платими до 20-то число на месеца.

Първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен искът за установяване на парично вземане за главница за горницата над 160 266.74 евро до предявената за установяване сума от 163 499 евро, е основано на изводите на окръжния съд, че посоченият анекс е нищожен, на основание чл. 26, ал. 4 във връзка с чл. 10, ал. 3 ЗЗД, като сключен със страна- физическо лице, имащо качеството на потребител, с който е увеличена главницата чрез прибавяне на изтекли лихви и начисляване върху тях на възнаградителни лихви, тъй като е налице анатоцизъм, който е допустим само при уговорка между търговци на основание чл. 294, ал. 1 ТЗ, а преструктурирането по чл. 13 от Наредба № 9/03.04.2008 г. за оценка и класификация на рисковите експозиции на банките и установяване на специфични провизии за кредитен риск (отм.) не представлява предвидена в наредба на БНБ възможност за олихвяване на изтекли лихви по чл. 10, ал. 3 ЗЗД.

Тъй като решението на ОС– Варна не е обжалвано и е влязло в сила в частта за отхвърлянето на иска на банката за установяване на парично вземане към солидарния длъжник за главница за горницата над 160 266.74 евро, а кредиторът не оспорва изводите за нищожност на анекса поради недопустимо уговаряне на лихви върху лихви по правоотношение, следва да се приеме, че отричането на правните последици от това допълнително съглашение не е спорно между страните. Същевременно, прогласената нищожност на анекса, която е довела до частично отхвърляне на иска за главница, няма отношение към отричане съществуването на останалите парични вземания за главница и договорни лихви или на част от тях, с оглед приложимия вариант на заключението на допуснатата от ВОС съдебно-счетоводна експертиза, за размери на процесните задължения, без съобразяване на нищожното договаряне.

Погасителен план съобразно първоначално договорения между страните лихвен процент, е бил съставен и връчен на кредитополучателя и съдлъжника при подписване на договора. Ответникът изрично заявява в отговора на исковата молба, че не оспорва договора за кредит в частта за дължимостта на анюитетните вноски по първоначалния погасителен план съобразно уговорения при сключване на договора лихвен процент, както и крайния срок за погасяване на кредита, но в хода на процеса, несвоевременно релевира отричащо тези признания твърдение, че сумата по кредита не е предоставена.

Кредиторът е провел успешно доказване, вкл. чрез съдебно–счетоводната експертиза, че задължението за отпускане на сумата по кредита в размер на 170 000 евро е изпълнено изцяло, по уговорения в договора начин и за предвидените в него цели: за покупка на недвижим имот, за рефинансиране на кредити на кредитополучателя С. С.а към „Емпорики банк“ АД и към „БПБ“ АД и за рефинансиране на кредити на солидарен длъжник С. С. към „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, към „Банка ДСК“ АД и към „БПБ“ АД.

Въззивният състав не намира основание да направи други, различни изводи от ВОС, въз основа на извършената самостоятелна преценка по чл. 202 ГПК на заключението на съдебно–счетоводната експертиза, възложена на вещо лице, разполагащо с необходимите специалност и квалификация за изпълнение на задачите. Въз основа на заключението, което се преценява като обективно и компетентно дадено и се кредитира изцяло, се установява, че достатъчна наличност по сметката, от която се е обслужвал кредита, са осигурявани със закъснения до 20.01.2009г. За периода от 20.02.2009г. главницата е заплатена частично и след тази дата няма извършване на плащания за период от пет месеца до сключването на Анекс № 1 от 09.07.2009г. По силата на анекса, който е обявен за нищожен от първоинстанционния съд, длъжниците е следвало да погасяват в периода от 20.07.2009г. до 16.07.2010г. задължения само за договорни лихви, но това не е направено съобразно договорените падежи. Първоначално договорената между страните възнаградителна лихва не е променяна от банката едностранно, а когато е налице промяна на лихвения процент, същата е извършвана съобразно разликата от 1 пункт от обявените от БНБ стойности на едномесечния ЮРИБОР, който фактор е външен за банката.

При постановяване на решението окръжният съд е изпълнил в цялост задължението си за осъществяване на преценка за неправомерност на сключения договор с потребител по смисъла на ЗЗП, като цяло и на отделните договорни клаузи, относимите към процесните парични вземания, както по възраженията на ответника, така и служебно. Индексът, довел до промени на БЛП, който освен предварително оповестен е и разписан от кредитора, е извън контрола на банката и се дължи на обективни фактори. Освен това, видно от вариантите на дължими размери на договорни лихви, ако се направят изчисления въз основа на първоначално уговорения лихвен процент между страните, непогасеното от солидарните длъжници парично задължение

за договорна лихва е в по – висок размер от това, изчислено при съобразяване на измененията съобразно от обявените от БНБ стойности на едномесечния ЮРИБОР. Това се дължи на обстоятелството, че за по- голяма част от релевантния период, в който кредитната експозиция по това правоотношение е в редовност и се дължи договорна лихва, изменението на нейния размера е в посока на намаление. При обявени предварително и включени, като част от съдържанието на договора, обективни критерии /пазарен индекс/ и методика, при които размерът на лихвения процент е променян нееднократно в посока на намаление спрямо първоначално договорения, съдът приема, че е налице добросъвестност при договарянето и е налице изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП. Дори и при извод за нищожно договаряне, в интерес на съдлъжника, които се ползват от потребителска защита по ЗЗП, е да бъде зачетено от съда намалението на задължението за договорни лихви, извършено по инициатива на банката, което е по-благоприятно за него като защитаваната от закона по-слаба страна по кредитното правоотношение.

Съгласно чл. 60, ал. 2 ЗКИ, за да породи действие предсрочната изискуемост, тя трябва да бъде обявена от кредитора на длъжника. Уведомлението следва да е в писмен вид и да е достигнало реално до длъжника, а от съдържанието му да се извежда ясно и недвусмислено волята на банката да упражни потестативното право за обявяване на кредита за изцяло изискуем преди изтичане на договорения в полза на длъжника срок.

В конкретния казус, неизпълнението на установените от експертизата падежирали задължения за периода след 20.07.2009г. е ползвано от банката-кредитор като основание за упражняване на предвиденото от закона, респ. в чл. 15.4 от договора за кредит потестативно право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Изпращане на покани- уведомления за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита до кредитополучателя и солидарния длъжник е предприето още през м. 03.2010г., чрез куриерска фирма „Еконт Експрес“ ООД, но връчването на уведомленията е неуспешно (видно от приложените обратни разписки на листи 88 и 90 от първоинстанционното дело). През м. 07.2010г. е изпратена нова, обща покана – уведомление за предсрочна изискуемост с изх. № 47/5882/07.07.2010г. до двамата солидарни длъжници, която е редовно връчвана на 07.07.2010г., видно от удостоверителното изявление “Получих в оригинал”, подписано от Силвия Г.а С.а – кредитополучател и съпруга на солидарния длъжник. Волеизявлението за упражненото от банката право за обявяване на предсрочна изискуемост е ясно и недвусмислено и е предприето при наличие на предвидените от договора и закона предпоставки, поради което е произвело целеното от кредитора правно действие, считано от изтичане на дадения в уведомлението допълнителен срок за доброволно изпълнение – 15.07.2010г., т. е. преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По повод съображенията на въззивника, извлечени от обстоятелството, че в изпратеното от банката уведомление до двамата солидарни длъжници

паричните задължения от 07.07.2010г. за дължими договорни лихви са в по-голям размер от посочените в уведомлението от 22.03.2010г., следва да се посочи, че тези вземания не биха могли да са с еднакъв размер към двете посочени дати, тъй като до м. 07.2010г. са настъпили още три падежа на разсрочени задължения по погасителен план.

Кредиторът е провел успешно главно пълно доказване със съответните доказателства и доказателствени средства, за валидното възникване на процесното правоотношение по договор за кредит за текущо потребление, по което ответникът е солидарен длъжник, за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, която е произвела действие в резултат на достигане на волеизявлението на банката до солидарния длъжник, както и до кредитополучателя, и изтичане на дадения допълнителен срок за изпълнение, както и за размери на дължимите непогасени парични вземания за главница и договорна лихва, изчислени съобразно договорните клаузи, които не могат да се квалифицират като нищожни поради неравноправния им характер.

За по – подробното обосноваване по възраженията, заявени в първата инстанция, които не е свързани с оплакванията в жалбата, а в съществената си част са за признаване на правни последици, каквито законът не свързва със заявените като обуславящи факти, /напр. че ответникът не може да бъде задължен по процесния договор, тъй като не е „кредитоискател“), въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционното решение в съответната част, на основание чл. 272 от ГПК.

По изложените съображения съставът на ВнАпС намира, че е доказано по безспорен начин възникването и съществуване на изискуеми и ликвидни парични задължения на С. И. С. към „УниКредит Булбанк“ АД - гр. София, по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г. в размер на сумата от 160 266.74 евро- непогасена главница, законната лихва върху главницата, считано от 16.07.2010г. до окончателно погасяване на задължението, и сума 7 776.90 евро- договорна лихва за периода от 20.01.2010г. до 15.07.2010г. за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 35880/2010 г. по описа на Софийски районен съд.

Поради противоречивите правни изводи на съда относно установяване съществуването на акцесорно задължение за законна лихва за периода от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК - 16.07.2010г. до 16.08.2013г., за което е издадена заповед за изпълнение, решението следва да се отмени в съответната част, с която искът по чл. 422 ГПК е отхвърлен, като се постанови друго съобразно правните изводи на въззивната инстанция. В останалата обжалвана част, поради съвпадение на правните изводи на двете инстанции по съществото на спора, решението на ВОС следва да се потвърди.

Част от преписката, по която е образувано настоящото производство, е въззивна частна жалба вх. № 263696/03.07.2023г. на С. И. С. от гр. В., срещу постановеното по същото първоинстанционно дело определение №

260231/23.05.2023г., с което, по почин на съда, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в определение № 260052/09.02.2023г., с добавяне на отхвърлителен диспозитив по молбата на частния жалбоподател по чл. 248 ГПК, обективирана във въззивна жалба вх. № 262482/21.04.2022г., за намаляване на присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в полза на насрещната страна за разликата над 7 162 лв. до 15 566 лв. Твърди се, че не е налице очевидна фактическа грешка в определение № 260231/23.05.2023г., поради което обжалваното определение е недопустимо и неправилно. Останалите оплаквания са относими към правилността на поправеното определение, което не е обжалвано и е влязло в сила.

Частната жалба подлежи на разглеждане по реда на чл. 278 във вр. чл. 248, ал. 3 ГПК. Същата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК насрещната страна не е подала отговор.

По същество жалбата се преценява като неоснователна. В мотивите на обжалваното определение № 260231/23.05.2023г. е констатирано, че при постановяване на определение № 260052/09.02.2023г. съдът е формирал воля за частична основателност на молбата на частния жалбоподателя по чл. 248 ГПК за изменение на решение № 260028/30.03.2022г. в частта за разноските, но е постановил диспозитив само за тази част от искането, което е прието за основателно. В диспозитива на определението по чл. 247 ГПК е добавен липсващият отхвърлителен диспозитив съобразно правните изводи в определението по чл. 248 ГПК.

Въззивният съдебен състав намира, че определение № 260231/23.05.2023г. е правилно и следва да бъде потвърдено, тъй като е постановено при наличието на предпоставките на чл. 247 ГПК за постановяването му.

Ясно изразената воля на съда за частична неоснователност на сезиращата го молба по чл. 248 от ГПК, не е намерила израз в диспозитива на определение № 260052/09.02.2023г. чрез частичното оставяне на молбата без уважение, а това е типична хипотеза на допусна очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 247 от ГПК. Обсъждането на оплаквания, относими към правилността на поправеното определение, е извън предмета на спора по частната жалба срещу акт по чл. 247 ГПК.

Въззиваемата страна не е представила списък по чл. 80 ГПК и доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение за тази инстанция. Тъй като акцесорната претенция за установяване на законна лихва е неоценяема, уважаването на иска по чл. 422 ГПК за част от исковия период от въззивния съд не се отразява на размерите на присъдените съдебно-деловодни разноски за заповедно и исково производство.

Воден от горното, ВнАпС, ТО, III- ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260028/30.03.2022г., постановено по т. д. № 1776/2014г. по описа на Варненски окръжен съд, в частта, с която е отхвърлен предявен от „УниКредит Булбанк“ АД- гр. София, установителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК срещу С. И. С. от гр. В., за установяване на парично задължение за законна лихва за периода от 16.07.2010г. до 16.08.2013г. върху сумата 160 266.74 евро, представляваща непогасена главница по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007 год., за което е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 35880/10 год. по описа на РС-София, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ответникът С. И. С., ЕГН *****, адрес: гр. В., ул. „Ш.“ № Х, ет.Х, дължи на ищеца „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Света Неделя“ № 7, законна лихва върху сумата 160 266.74 евро, представляваща непогасена главница по договор за банков кредит № 6879/21.08.2007г., считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 16.07.2010г., до окончателното погасяване на задължението, за което парично задължение е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 35880/2010год. по описа на РС-София

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260028/30.03.2022г., постановено по т. д. № 1776/2014г. по описа на Варненски окръжен съд, Търговско отделение, в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260231/23.05.2023г., постановено по т. д. № 1776/2014г. по описа на Варненски окръжен съд, Търговско отделение.

Въззивното решение в тази част е с правния характер на определение и

подлежи на обжалване в частна жалба, пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____